

og at man blev angrebet af allierede, i nogle tilfælde af danskere, som var i udeflåden og således sejlede for de allierede, men at skulle være med til at skyde på dem, det var for meget for de danske søfolk.

Risikoen for at blive minesprængt eller at blive udsat for luftangreb og lignende var lige så stor som for dem, der sejlede i allieret tjeneste, måske større. Det giver store psykiske eftervirkninger, uanset om det er en engelsk eller en tysk mine, man ramler ind i. Især slutningen af krigen, hvor de allieredes bombninger intensiveredes over især havnebyerne, må have været en forfærdelig belastning for de danske søfolk.

Mange af de nu ældre søfolk, som sejlede i hjemmeflåden, føler i dag stor bitterhed over, at det, de risikerede livet for dengang, aldrig er blevet værdsat af befolkningen. Det, der er gjort for at hædre disse søfolk, er at anbringe et »mindeanker« i Nyhavn mellem to pissoirer samt et ramponeret mindehotel.

Hvad kunne man gøre? Et forslag i Folketinget om en hædersgave til de tiloversblevne søfolk, som jo risikerede livet og helbredet, vil sikkert blive nedstemt med argumentation i rigets almindelige økonomiske situation.

Der er derfor den mulighed at ophæve lov nr. 480 af 1. oktober 1945. I fonden er der ifølge de oplysninger, som forslagsstillerne er i besiddelse af, 4-5 mio. kr. på nuværende tidspunkt.

Det er forslagsstillernes opfattelse, at disse penge bør udbetales, mens der er overlevende. Der skal naturligvis tages hensyn til de ansøgninger, der er indgået, men herudover skal fondens midler udbetales efter § 2, stk. 1, efter at der har været annonceret i dagspressen. Der bør ved udbetalingen af fondens midler tages hensyn til fartstid og dokumentation deraf.

Udbetalingen og fondens ophævelse skal ske den 1. december 1989.